

ud, og det kan ikke anvendes med nogen som helst Virkning, efter at det ærede Medlem har ført an i dette Tog, om os andre, som kun er fulgte efter. Men jeg indrømmer ganske vist, at hvis der den Gang, den radikale Regering forelagde det første Forslag om Veksellaan, havde siddet en Opposition, som ønskede at berede Regeringen Vanskeligheder paa, hvad jeg vil kalde et neutralt, ikke politisk, Omraade, havde der naturligvis foreligget en meget taknemmelig Opgave for os. Den Gang kunde man virkelig tale om, at den danske Stat kastede sig ud i Vekselrytteri. Det ærede Medlem vil imidlertid erindre, at jeg som Ordfører for de tre samvirkende Venstregrupper i Folketinget modtog hans Forslag med fuld Honnør, gav Afkald paa al Tale om Vekselrytteri og erkendte, at som Forholdene laa, var det en rimelig Udvej at ty til, og at det var gunstige Vilkaar, det ærede Medlem som Finansminister havde opnaaet.

Det ærede Medlem fordybede sig ogsaa i Betragtninger over, at jeg ikke havde slaaet til i rette Tid med Hensyn til det faste Laan. Jeg maa sige, at det forbavser mig noget at høre de Ord af det ærede Medlems Mund. Jeg synes oprigtig talt, at det er lidt at tale om Strikken i hængt Mands Hus. Da det i Fjor i Rigsdagen kom paa Tale, at et Laan var blevet stillet til det ærede Medlems Disposition, da han var Finansminister, vil det ærede Medlem maaske have bemærket, at jeg ikke blandede min Stemme i det Kor, som den Gang lød. Jeg anser det ikke for heldigt at komme ind paa den Art abortive Laaneanliggender. Det ærede Medlem ved fra sin egen Praksis som Finansminister, at der neppe gaar en Dag, hvor der ikke føres Forhandlinger om Laaneoperationer, idet der er saa overordentlig mange gode Mennesker, der saa gerne og villigt tilbyde deres Hjælp. Der er nogle af disse, hvis Tilbud man ikke tager alvorligt, men der er andre, bag hvilke der staar en tilstrækkelig finansiel Styrke til, at det er rimeligt at forhandle med dem, men jeg tror, at vort Lands almindelige Interesser, saa længe Forhandlingerne ikke resultere i et Tilbud, som vedkommende Finansminister anser for egnet til, at det kan føres frem for Lovgivningsmagten, ere bedst tjente med, at man ikke

drøfter den Art Sager. Naar der endelig tales om ikke at slaa til i rette Tid i Forbindelse med et Tilbud, det ærede Medlem nævnede og som skulde gaa ud paa et 4 pCt.s Laan til en Kurs af 98, vil jeg dog erindre om, hvorledes Situationen laa for det ærede Medlem i Foraaret 1910.

Det ærede Medlem beklagede, at vi vare naaede op paa en saa stor Statsgæld. Ja, det beklager jeg selvfølgelig ogsaa i høj Grad, men det kan ikke nytte at udgyde sig i disse Beklagelser, naar vi dog alle ere enige om, at det er ganske nødvendigt at skaffe Midler til Veje. Saa maa vi skaffe dem til Veje, og vi faa jo i hvert Fald trøste os med, at Danmark ikke er den eneste finansielt solide Stat, hvis Laan ere stegne meget i de senere Aar. Jeg haaber, at det i Fremtiden, naar det nye faste Statslaan er stiftet, maatte blive saaledes, at vi ikke skulle yderligere forøge vor Statsgæld. De indenlandske Statslaan til Afholdelsen af Udgifterne ved Erhvervelsen af indtægtgivende Aktiver, som jeg har foreslaaet at optage, tænker jeg mig jo holdte indenfor saare beskedne Rammer. Jeg har selv foreslaaet at optage i Finansaaret 1912—13 et Laan til denne Anvendelse, stort 3 Mill. Kr., og det bliver vel at mærke et forholdsvis hurtigt amortisabelt Laan, amortisabelt i Løbet af 40 Aar. Naar vi sammenholde dette med den Amortisation, der finder Sted ved bestaaende Statslaan, og den Amortisation, der i hvert Tilfælde om nogle Aar bør finde Sted ved det nye faste Laan, vi stifte, vil man se, at for saa vidt Optagelsen af indenlandske Statslaan ikke gaar ud over den Grænse, jeg har antydnet som den, jeg finder rimelig, vil vor Statsgæld i det lange Løb i hvert Fald ikke stige, men snarest aftage.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvorfor jeg ikke havde optaget et indenlandsk fast Statslaan paa 15 Mill. Kr. Det forbavser mig noget, hvis det ærede Medlem mener, at det var en saa let farbar Vej. Efter min Mening vil den ikke være det. Jeg tror ikke, at vort Pengemarked i Øjeblikket er i Stand til paa en Gang — man maa huske, at det er Penge, som skulle tilvejebringes straks — at konsumere et saa stort Beløb som 15 Mill. Kr. i indenlandske Statsobligationer. Jeg tror det ikke, jeg tror i hvert Fald, at